

Banco Madrid, una entitat nascuda a Ripoll

L'entitat investigada per blanqueig de capitals va néixer com a Banca Suñer a finals del segle XIX

Banco Madrid, una entitat nascuda a Ripoll

Banco Madrid està avui en boca de tothom per la seva implicació en possibles operacions de blanqueig de capitals que podrien estar relacionades amb la investigació que pesa sobre la seva matriu andorrana, acusada per una agència del govern dels Estats Units de facilitar operacions irregulars a Veneçuela i a les màfies russa i

xinesa. Aquesta no és la primera vegada que aquesta entitat nascuda a la capital del Ripollès pateix greus problemes.

ORIOL PUIG | GIRONA

No se sap amb exactitud la data en què Llorenç Suñer i Clot va establir la seva casa de banca a Ripoll, però l'historiador econòmic Francesc Cabana, la situa en la darrera dècada del segle XIX. La Banca Suñer va mantenir la seva plaça a Ripoll fins al 1954, un any després que la família vengués l'entitat a un grup que la va traslladar a la capital de l'Estat i la va rebatejar com a Banco de Madrid.

Abans d'entrar en el negoci financer, Llorenç Suñer va tenir èxit com a empresari. Fill d'un sastre -professió que també realitzaria de jove- va dedicar-se al comerç majorista de roba i de sal, negocis que li van donar substanciosos beneficis. Això li va permetre invertir en infraestructures com l'enllumenat elèctric de Ripoll i en la construcció de la línia de ferrocarril Ripoll- Puigcerdà.

Com a banquer, la seva entitat va ser una de les múltiples i petites cases de banca que van proliferar arreu de les principals poblacions de Catalunya. Llorenç Suñer sempre va mantenir-la com una societat individual. A la seva mort, l'any 1919, el va succeir el seu fill Pere. Ja amb el nom de Banca P. Suñer, la societat va passar a ser col·lectiva fins que el 7 de gener de 1930 esdevindria una societat anònima amb el nom de Banca Suñer.

Després de la Guerra Civil, el 1950 la Banca Suñer SA aconseguí la seva inscripció en el Registre de Bancs i Banquers, amb el número 132 de la Banca Local Espanyola. Al capdavant del banc hi havia aleshores Eduard Suñer, però l'entitat no gaudia de bona salut. Acumulava unes pèrdues d'uns 10 milions de pessetes, una situació que va acabar precipitant la venda de l'entitat a un grup encapçalat pel financer i industrial Jaime Castell i Lastortras (de l'empresa de derivats del porc La Piara).

L'operació es va tancar a finals de 1953 i, el 13 de gener de 1954, adoptaria la denominació de Banco de Madrid, que encara avui perviu. Ja amb seu a la capital, Castell va obtenir una llicència bancària per a tot l'àmbit estatal, fet molt complicat en aquella època. Per aconseguir-ho, va comptar amb el suport dels altres promotors del banc i amics seus, tots ben relacionats amb les autoritats franquistes. Entre ells hi havia el notari José Maria Porcioles -posteriorment seria alcalde de Barcelona-, Joan Antoni Samaranch, Francisco Godía, Josep Maria Bosch Aymerich -empresari gironí-, el consogre de Franco José Maria Martínez Ortega, i especialment Eustasio Viullanueva Vadillo, aleshores secretari general del consell del banc a El Pardo.

El Banco de Madrid va anar acompanyat nou anys més tard, 1963, del Banco Catalán de Desarrollo, del qual naixeria el més fort grup industrial català de la seva època. Entre els anys 60 i 70 Jaime Castell tenia un "imperi" autosuficient amb algunes de les més conegudes marques de tots els sectors productius, ja que el Banco de Madrid i el Catalán de Desarrollo va arribar a tenir participacions en més de 200 societats, en temps de la presidència del mateix Castell i amb Samaranch i Joaquín Viola de consellers.

Encara el 1980, quan ja feia dos anys que Castell havia marxat a Lausana (Suïssa) i Viola havia estat assassinat, eren 130.

El periodista Josep Pernau assenyalava anys després (el 1984) que Castell "podia alimentar-se amb productes La Piara o pastas La Familia; podia vestir-se amb teixits d'Hilaturas Gossypium o d'Hilandería Manresana; podia passar les seves vacances als apartaments de Politur, a Platja d'Aro, o al càmping Cala Gogó; podia llegir el Tele-Exprés i El Mundo Deportivo en castellà i, durant un temps, el Tele-Estel en català; podia llegir llibres editats per editorial Argos; podia obrir comptes al Banco de Madrid o al Banco Catalán de Desarrollo; podia assegurar el pis, el cotxe o la vida a les companyies El Porvenir o La Constància; i per als moments de dolor, l'imperi Castell oferia una gran varietat d'especialitats farmacèutiques, entre elles la televisiva Rinomicine.

L'any 1974 impulsa la Sociedad Promociones y Desarrollos Industriales, després adquirirà una part del Bank of Miami, constituïa a Perpinyà la Banque Catalane de Développement i el 1976 una participació a Unión de Bancos de Uruguay.

José Maria López de Letona, que va ser president del Banco de Madrid, va admetre que "el banc, per finançar les seves empreses -que tenien un valor comptable d'11.000 milions de pessetes-, havia de captar passiu a qualsevol preu" i això va suposar acabar d'ensorrar-lo.

L'any 1978, Banesto va entrar en l'accionariat per intentar salvar-lo. Dos anys més tard, i pagant diversos milers de milions de pessetes va fer-se amb la totalitat de l'entitat. El 1993, Banesto el va vendre a Bancotrans -filial del

Deutsche Bank- per 42.000 milions de pessetes.

El següent canvi de mans arribaria el 2003, quan la Kutxa basca va comprar la fitxa bancària de Banco Madrid, que va transformar en una entitat de banca privada. El fins ara últim canvi de propietari va arribar el 2010, quan Banca Privada d'Andorra (BPA) va comprar l'entitat per uns 100 milions d'euros.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/economia/2015/03/15/banco-madrid-entitat-nascuda-ripoll/714515.html?utm_source=rss